

Arrest

nr. 298 782 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. E. VAN DE COTTE en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 13 juni 2021, dient op 14 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 30 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 18 november 2022.

1.3. Op 27 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 28 juli 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van afkomst Pashtun te zijn, tot de stam Kochai te behoren en de substam Tarakhel. Jij bent zeventien jaar oud en jij bent geboren in het dorp Shalatak in het Mehtarlam district van de provincie Laghman. Je bent niet naar school geweest, maar gedurende drie à vier maanden kreeg je wel religieuze lessen van een tante bij je thuis. Jij zorgde voor de schapen en ging ze laten grazen.

Twee jaar voor je vertrek uit Afghanistan werd je gedurende 28 à 30 dagen ontvoerd door onbekende personen. Ze brachten je naar een kamer, en eisten losgeld van je vader. Via de telefoon vroeg je aan je vader om jullie huis te verkopen, maar je vader betaalde niet. Ze gooide kokend water over je heen, waardoor je het bewustzijn verloor. Daarna lieten ze je achter op straat. Toen je terug bij bewustzijn was, lag je in het ziekenhuis. Vervolgens bleef je thuis gedurende vijf maanden.

Op een dag was je met de schapen in de bergen. De taliban kwamen naar je toe en vroegen je om jihad met hen te doen. Een tijd later wandelden jij en je vader in de woestijn om jullie schapen te laten grazen. Jullie kwamen er tien talibanleden tegen. Ze kwamen naar je vader en zeiden dat ze een pakje voor hem hadden dat hij moest bijhouden. Je vader weigerde echter om het pakje aan te nemen, maar de taliban dwongen hem toch. Je vader nam het pakje mee naar huis, terwijl jij moest achterblijven bij de schapen. Twee dagen later kwamen de NDS en het nationale leger naar jullie huis. Ze omsingelden het dorp en kwamen vervolgens jullie huis binnen, dat ze doorzochten. Ze zochten het pakje van de taliban, en vonden dit ook. Ze zeiden tegen je vader dat hij het land had verraden en hij werd aangehouden. Je vader vertelde aan de NDS wat er was gebeurd, en de leiders van het dorp gingen ook naar de NDS en gaven hen hun garantie, waarna je vader werd vrijgelaten. De volgende dag kwamen de mensen van de NDS naar je toe en vroegen aan jou om te zeggen wie de personen waren die je vader het pakje hadden gegeven. Je werd ondervraagd door de NDS, en vertelde hen dat je twee van de talibanleden kende omdat je hun stem had herkend. Vervolgens liet de NDS je weer gaan. 's Nachts kwamen de taliban naar jullie huis. Ze vroegen naar je vader en wilden het pakje terug. Je vader vertelde hen dat het was meegenomen door de NDS, maar ze beschuldigden je vader van te liegen tegen hen, en namen hem mee. De volgende ochtend kwamen de dorpelingen naar jullie huis om te zeggen dat ze het lichaam van je vader hadden gevonden. Jullie raakten in paniek en je moeder belde naar je maternale oom. Je vader werd begraven en je moeder vertelde aan je oom langs moederszijde over de bedreigingen die je vader had gekregen en zei tegen je oom dat de taliban ook hadden gevraagd om jou met hen jihad te laten doen. Je oom zei dat alles in orde zou komen, maar de volgende dag werd je benaderd door de qari van jullie moskee die je vertelde dat de taliban naar de moskee was gekomen om vragen over jou te stellen. Hij vroeg je wat je verkeerd had gedaan en zei je dat ze waren ingelicht dat jij door de NDS was benaderd en ze je daardoor ook wilden vermoorden en je leven in gevaar was en raadde je aan om te vertrekken. Toen je terug thuis kwam, zei je moeder je dat de taliban daar was langs geweest om vragen over je te stellen. Je moeder had ondertussen naar je maternale oom gebeld, die je vertrek regelde, en je vertrok onmiddellijk.

Je verliet vervolgens Afghanistan. Na een reisweg van acht of negen maanden arriveerde je in België. Je diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 juni 2021.

Na jouw vertrek uit Afghanistan, ontving je familie nog dreigbrieven. Hierdoor besloten ze om te verhuizen naar je oom langs moederszijde in de hoofdstad van Nangarhar. Ongeveer tien maanden geleden had je voor het laatst contact met je familie. Ze vertelde je dat de taliban naar jullie huis waren gekomen en naar jou op zoek waren en ook je maternale oom hadden bedreigd. Ze vertelde je dat ze waarschijnlijk naar Pakistan zouden gaan, gezien ze gevaar liepen. Vervolgens hoorde je niets meer van hen.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: een medisch attest, een kopie van je badge voor een opvangcentrum waar je verbleef in Servië, e-mail verkeer van je voogd met het rode kruis over de tracing die je bent opgestart om je familie terug te vinden, Belgische schooldocumenten, Belgische werkdocumenten, foto's getrokken in België en een diploma van Mind-spring in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Jouw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.**

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jij geen enkel identiteitsbewijs kan voorleggen om je identiteit en herkomst te staven, maar baseer je je enkel op jouw verklaringen. Bovendien leg je tegenstrijdige verklaringen af over het district waarvan je afkomstig bent. Zo liet je zowel bij je registratie als bij je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat je afkomstig bent van het dorp Shalatak, en plaats je het er in het district Qarghayi van de provincie Laghman (DVZ fiche niet-begeleid minderjarige vreemdeling dd. 14-06-2021, p. 1-2; DVZ verklaring, p. 1, punt 10). Tijdens je persoonlijk onderhoud stel je plots echter afkomstig te zijn van het district Mehtarlam (CGVS, p. 7). Gewezen op je eerdere verklaringen, kom je niet verder dan te zeggen dat je niet behoort tot Qarghayi en het een vergissing moet zijn, en dat je het niet verklaard hebt (CGVS, p. 7). Deze uitleg is onafdoende, gezien je het tweemaal eerder zo hebt verklaard. **Dat je je identiteit op geen enkele manier weet te staven, en je bovendien tegenstrijdig over van welk district je nu afkomstig bent, ondermijnt je algehele geloofwaardigheid**

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan jouw problemen. Zo moet er al eerst op gewezen worden dat wat betreft jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo is het opvallend dat je gevraagd om je asielrelaas uiteen te zetten, jij initieel helemaal niets vermeldt van de benadering door de taliban om aan jou te vragen om samen met hen jihad te doen (CGVS, 15-16), terwijl jij dit vervolgens toch situeert als de eerste keer dat jij werd aangesproken door de taliban (CGVS p. 18-19). Verder weet je deze

gebeurtenis slechts vaag te situeren, en stel je eerst dat het tussen de zomer en winter gebeurde, voor je je antwoord aanpast en zegt dat het in de zomer was. Gevraagd om uit te leggen wat je juist bedoelt, poneer je dat je door je moeilijke reisweg alles vergeten ben. Deze uitleg is onvoldoende om je vage antwoord te vergoelijken. Het is verder uitermate vreemd dat de taliban je zouden aanspreken dat je jihad moet doen en ze vervolgens zomaar zonder meer zouden vertrekken, en niet eens op jou reactie, of je wel of niet wilde meedoen, zouden wachten (CGVS, p. 19). Met dergelijke beperkte verklaringen weet je niet aannemelijk te maken dat de taliban je had aangesproken om jihad met hen te voeren.

Verder is het ook niet aannemelijk dat de taliban zomaar uit het niets een pakketje in bewaring zouden geven aan je vader, gezien het risico waaraan ze zich hiermee zouden blootstellen. Dat de taliban je vader zomaar zouden vertrouwen, terwijl ze hem nooit eerder hadden aangesproken en terwijl jij, zijn zoon, ook al eerder niet was ingegaan op hun vraag om met hen jihad te doen, is gewoonweg niet aannemelijk (CGVS, p. 19-20); zeker gezien jij ook niet blijkt te weten of je vader pro-taliban is en jij ook niet kan verklaren waarom de taliban je vader dan zo een pakket zou toevertrouwen (CGVS, p. 18-20). Dit gedrag van de taliban houdt gewoonweg geen steek, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Je bent verder ook niet consistent in je verklaringen over de hierop volgende acties van de NDS. Zo geef je al twee verschillende versies over wanneer zij nu juist naar je huis kwamen. Tijdens je relaas vertel je immers dat ze de dag nadat je vader het pakketje van de taliban had ontvangen al naar je huis kwamen (CGVS, p. 15). Gevraagd naar de operatie van de NDS stel je eerst nog dat het de volgende dag erop was, voor je je antwoord aanpast naar twee dagen later. Gevraagd welk van de twee het nu is, stel je dat het toch twee dagen later is (CGVS, p. 20). Dat je hier geen consistente verklaringen over weet af te leggen, komt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas opnieuw niet ten goede.

Het is daarbij vreemd dat jij tijdens je interview bij DVZ slechts vermeldde dat enkel je vader heeft gesproken met de NDS (CGVS verklaring, punt 5 p. 1-2), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS ook vertelt dat jij met de NDS sprak en hen zelfs vertelde wie twee van de tien personen waren (CGVS, p. 15). Bovendien vertelde je op DVZ evenmin dat jij nog door de mullah werd aangesproken dat de taliban ervan op de hoogte waren dat jij door de NDS benaderd was en ze jou hierdoor wilden vermoorden (CGVS, p. 15). Dat je ook dit niet vermeldde bij DVZ, ondermijnt je geloofwaardigheid in ernstige mate, gezien je ook stelt dat de taliban je daardoor wilde vermoorden.

Het is verder vreemd dat de taliban naar je huis kwamen en je vader meenamen, maar jou gerust lieten, terwijl je wel beweert dat ze je wilden doden (CGVS, p. 15-16). Erop gewezen dat jij niet op hun vraag was ingegaan om jihad te doen, je ook info aan de NDS had doorgegeven over de taliban, en ze jou ook wilden meenemen of vermoorden, werp je op dat ze tot die dag die informatie nog niet hadden, en ze die pas de volgende dag kregen (CGVS, p. 21). De taliban was echter weldegelijk al van op de hoogte dat jij niet was ingegaan op hun vraag om met hen jihad te doen, gezien jij die vraag zelf situeert voor dat ze je vader benaderden (CGVS, p. 19). Dat de taliban dan op dat moment hun kans niet zouden grijpen om jou mee te nemen of te doden, zoals je vreest dat ze zouden doen, is uitermate vreemd.

Bovendien slaag je er niet om uit te leggen hoe lang voor je vertrek uit Afghanistan je problemen begonnen. De vraag wordt verschillende keren herhaald en uitgelegd, waarop je niet verder komt dan te stellen dat je problemen begonnen voor de dood van je vader, en je na zijn dood door de NDS werd gearresteerd en ondervraagd over je problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Dat je hier geen duidelijk beeld over weet te scheppen, terwijl je wel perfect in staat blijkt om te zeggen voor hoe lang je werd ontvoerd, dat je vier of vijf dagen werd vastgehouden in Roemenië en dat je twee dagen na je aankomst in België je verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 4, p. 13), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van je verklaringen.

Verder beweerde je voor je interview bij DVZ een laatste keer contact te hebben gehad met je familie (CGVS, p.13). Het is dan ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat je bij DVZ liet optekenen dat de verblijfplaats van je moeder en broers in Shalatek is (DVZ verklaring, p. 9, punt 17), terwijl je op het CGVS beweert dat je familie vermist is en de laatste verblijfplaats van je familie waarvan jij op de hoogte zou zijn geweest in de hoofdstad van Nangarhar zou zijn geweest waar je maternale oom woonde, en dus niet in jouw dorp, en je ook beweert dat ze naar Pakistan wilden gaan, waarvan je al op de hoogte zou zijn voor je interview bij DVZ (CGVS p. 13, p. 14). Ook over de dreigbrieven die je familie nog zou hebben gekregen vermeldde je bij DVZ helemaal niets, terwijl je familie hierdoor naar je maternale oom zou zijn verhuisd. Nochtans wist je bij DVZ wel te vertellen dat je maternale oom zelf ook nog werd bedreigd door de taliban die vroegen waar hij jou naar toe had gestuurd, waar je dan weer niets over vertelt tijdens je persoonlijk

onderhoud, terwijl je wel verklaart dat je alles over je problemen vertelde (CGVS, p. 12-13, p. 17; CGVS vragenlijst, p. 1-2, punt 5 en punt 8). Dat jij er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over je problemen en bovendien niet coherent bent over de situatie van je familie, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dat zij het land zouden hebben verlaten door deze problemen en jij ook geen contact meer met hen kan hebben hierdoor. Wat betreft het mailverkeer van jouw voogd met het rode kruis, moet worden benadrukt dat het feit dat jij een tracing bent gestart voor het opsporen van je familie niet kan dienen als bewijs dat jij werkelijk geen contact meer zou hebben met je familie.

Je geloofwaardigheid wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat je geen coherente verklaringen aflegt over je reisweg. De dag van je asielaanvraag verklaarde je ongeveer zes maanden eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 14 juni 2021, p. 3), wat betekent dat je ongeveer in december 2020 Afghanistan verlaten zou hebben. Bij DVZ verklaarde je dan weer zes à acht maanden onderweg te zijn geweest (Verklaring DVZ, p. 12; punt 33), en je dus tussen oktober en december 2020 zou zijn vertrokken. Tijdens je persoonlijk onderhoud geef je nog een derde versie, namelijk dat je acht à negen maanden onderweg bent geweest, en dus in september of oktober 2020 al het land hebben verlaten. Nog vreemder is dat je beweert in de zomer te zijn vertrokken (CGVS, p. 14), terwijl je zowel bij DVZ en als de dag van je asielaanvraag je vertrek situeerde in de herfst of winter. Waar jij aan het begin van je interview nog aanhaalt dat er bij DVZ aan jou gevraagd werd of je het land in de winter had verlaten, en je toen geen idee had (CGVS, p. 4), dient er benadrukt te worden dat het vreemd is dat je dat toen niet zou weten, en jij nu wel zou weten dat je in de zomer was vertrokken. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je tot aan jouw problemen nog samen met je vader als herder werkte en schapen liet grazen (CGVS, p. 10, p. 15), waardoor het niet aannemelijk is dat je niet zou weten in welk seizoen je vertrok. Dat je ook geen coherente verklaringen weet af te leggen over wanneer je Afghanistan verliet, doet verder afbreuk aan je geloofwaardigheid.

Wat betreft je ontvoering van 28 à 30 dagen die twee jaar voor jouw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 16; 20-21), dient erop gewezen te worden dat je ook hier niet volledig coherent over bent. Zo verklaarde je eerst dat de ontvoerders kokend water over je goten, ze je naar de straat brachten waar ze je achter lieten en toen je vervolgens je ogen opendeed je in het ziekenhuis was, maar je niet weet wie je naar het ziekenhuis heeft gebracht (CGVS, p. 16). Nog eens gevraagd naar je ontvoering, stel je de feiten echter helemaal anders voor. Je verklaart dan namelijk dat je het bewustzijn verloor nadat er kokend water over je werd gegoten. Je vervolgens je ogen open deed en op straat was, waarna je een oude man zag die je naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met je tegenstrijdige verklaringen, houd je vol dat je hetzelfde hebt verklaard en stel je dat je vader je achteraf zei hoe je naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 22). Dit excuus kan niet overtuigen gezien je in je tweede versie zelf verklaarde de man te hebben gezien (CGVS, p. 21). Wat betreft het doktersbriefje dat je nog neerlegt om de brandwonden op je rug te staven, dient er op gewezen te worden dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen worden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Wat betreft de kopie van de badge van je opvangcentrum in Servië die je neerlegt, dient er op gewezen te worden dat deze niets aan bovenstaande vaststellingen kan veranderen, gezien dit louter betrekking heeft op het feit dat je Servië bent gepasseerd onderweg naar België. Uit deze badge kan verder niet worden afgeleid hoe lang of wanneer je in Servië zou zijn geweest.

Uit het geheel van bovenstaande elementen dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door jou ingeroepen vervolgingsrelaas. Derhalve kan hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij minstens tot vijftienjarige-leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 15), waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt jij religieuze lessen te hebben gehad in Afghanistan (CGVS, p. 9), en geef jij geen zicht op jouw netwerk en contact met je familie (cfr. supra). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De documenten van je school hier in België, de foto's van schoolactiviteiten waar je aan deelneemt, een certificaat van een opleiding die je volgde bij het CAW en de loonbrieven van je vakantiewerk tonen aan dat je in België naar school gaat, opleiding volgt en vakantiewerk hebt gedaan (CGVS, p. 5-6). Dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat jij bij terugkeer naar Afghanistan niet langer in staat zou zijn om aan te tonen dat jij je de Afghaanse waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 30 januari 1967, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij meent dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat zijn taskara werd afgenomen in Iran, waardoor hij zijn enig identiteitsdocument onderweg naar België is kwijt geraakt. Hij benadrukt dat hij een verkeerd district moet hebben opgegeven en dat hij dit ook reeds heeft verklaard.

Hij kaart aan dat de commissaris-generaal, voor wat betreft zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor een gedwongen rekrutering door de taliban, zich baseert op rapporten die werden opgemaakt na de

machtsovername door de taliban in augustus 2021, terwijl hij daarvoor benaderd werd door de taliban. Hij meent dat het wel degelijk mogelijk is dat het voor de taliban voor augustus 2021 minder evident was om vrijwilligers te vinden. Bovendien bestaat er geen uitgeschreven draaiboek op basis waarvan de taliban opereren en acht hij het perfect mogelijk dat er verschillen zijn naar gelang de regio's. Hij meent dat de motivering in de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is.

Waar geoordeeld wordt dat het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader zouden benaderen om een pakje te bewaren en dat hij slechts vage verklaringen aflegt over wanneer de taliban hem voor het eerst hebben benaderd, stipt hij aan dat hij een moeilijke reisweg achter de rug heeft van verschillende maanden en daardoor zeer veel zaken is vergeten. Bovendien was hij herder en bracht hij zijn tijd door met het hoeden van schapen, waardoor alle dagen voor hem hetzelfde waren en de seizoenen niet veel verschil uitmaakten, behalve dan dat het kouder of warmer was. Omdat alle dagen hetzelfde waren, is het voor hem moeilijk om zaken te situeren in de tijd. Hij kaart aan dat hij moeilijk de denkwijze van de taliban kan kennen en dat hij niet kan weten waarom zij zijn antwoord niet afwachten nadat ze hem hadden uitgenodigd om aan jihad te doen. Evenmin weet hij waarom zij het pakje aan zijn vader hebben gegeven. Omdat zijn vader overleden is, kan hij hem hierover niet meer bevragen, wat niet tegen hem kan worden gebruikt.

Hij vervolgt dat hij aanvankelijk fout was omtrent het tijdstip waarop de NDS kwam, maar wijst erop dat hij dit onmiddellijk heeft rechtgezet. Hij heeft bij de DVZ niet vermeld dat hij zelf met de NDS heeft gesproken en dat de qari hem vertelde dat de taliban naar hem op zoek waren omdat hij werd aangemaand om alles heel kort samen te vatten en hij werd meegedeeld dat hij later de mogelijkheid zou hebben om alles uitvoerig te vertellen. Op het moment dat de taliban naar zijn woning kwamen, wisten ze nog niet dat hij met de NDS had gepraat, waardoor het logisch is dat ze zijn vader meenamen en hemzelf gerust lieten.

Hij herhaalt dat hij bij de DVZ niet de mogelijkheid heeft gekregen om alles in detail te vertellen, waardoor hij over de dreigbrieven en over de thuisplaats van zijn familie niets heeft verteld. Het feit dat zijn familie vermist is, blijkt volgens hem uit het gegeven dat hij contact heeft opgenomen met de dienst Tracing van het Rode Kruis om hen op te sporen. Bovendien had de commissaris-generaal de mogelijkheid om die info zelf op te vragen en om zo te bepalen of hij al dan niet de waarheid sprak. Door geen verdere informatie op te vragen, heeft de commissaris-generaal volgens hem het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Hij herhaalt dat hij ongeletterd is, dat voor hem alle dagen op elkaar lijken en dat hij geen kennis heeft van maanden, weken, dagen en de kalender in het algemeen waardoor het moeilijk is om bepaalde gebeurtenissen te situeren in de tijd en waardoor bepaalde zaken, ook over zijn reisweg, uit zijn geheugen verdwenen zijn.

Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het feit dat hij reeds lange tijd geleden Afghanistan heeft verlaten, hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft en hij volledig verwesterd is. Hij legt uit dat hij zich westers kleedt, hij geen baard heeft en een moderne haarsnit heeft. Hierdoor zou hij zich in een uitermate kwetsbare positie bevinden in de huidige Afghaanse context. Verzoeker gaat in op landeninformatie omtrent (gepercipieerde) verwestering en verwijst naar verschillende arresten van de Raad, waarna hij concludeert dat het redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van een toch wel significante lange periode in België, op voldoende ingrijpende wijze werd geconfronteerd met westerse, liberale vrije levensstijl en sociale voorschriften waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert als verwesterd gezien te worden. Hij wijst erop dat het risico op toegeschreven verwestering sterk is toegenomen onder het talibanbewind. Hij herhaalt dat hij meer dan twee jaar in België verblijft, hij is ondergedompeld in de Belgische maatschappij en volledig geïntegreerd is. Hij heeft ook een uitgaansleven ontdekt, drinkt soms alcohol en heeft soms vriendinnetjes. Hij gebruikt ook tal van sociale media waarop hij zijn leven in België documenteert en werkt zo veel als mogelijk, wat zijn economische integratie aantoont. Hij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek gedaan te hebben naar zijn positie in geval van terugkeer.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onstabiel is en dat de veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en door de commissaris-generaal niet wordt aangetoond dat dit een blijvende situatie betreft. Hij stelt zich ook de vraag hoe betrouwbaar alle verzamelde informatie wel is, aangezien onafhankelijke bronnen niet meer getolereerd worden door het talibanregime. Hij wijst erop dat tal van mensenrechtenorganisaties zich blijven uitspreken over de schrijnende en gevaarlijke situatie in

Afghanistan. Hij meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus had moeten worden toegekend. Hij benadrukt dat in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, de precaire socio-economische en humanitaire situatie wel degelijk het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Doordat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan geslonken is, kamt Afghanistan er met grote tekorten door een gebrek aan financiering. Daarnaast is er ook sprake van een periode van droogte en voedseltekorten. Omdat het niet is uitgesloten dat de huidige crisis wel degelijk te wijten is aan de doelbewuste handelingen van de taliban, dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 13 november 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Arbeidsovereenkomst voor studenten;
- Documenten m.b.t. behalen rijbewijs;
- Loonbrieven;
- Brief leraar OKAN;
- Diploma Mind-Spring;
- Schoolrapporten.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer over overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij één nieuw stuk voegt:

- Schrijven van de werkgever Kenan BV.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt vooreerst op dat tijdens de procedure wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “niet-begeleide minderjarige vreemdeling” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 4 augustus 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld (NPO). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer gedwongen te zullen worden door de taliban om jihad te voeren en door hen vermoord te worden.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen gelet op de opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- I) Verzoeker legt geen enkel identiteitsbewijs voor en is tegenstrijdig over het district van waar hij afkomstig is;
- II) Verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees voor rekrutering door de taliban (a) stroken niet met de beschikbare informatie waarnaar verwezen in de beslissing en verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijk geval hiervan zou afwijken; (b) getuigen van een opmerkelijke handelswijze in hoofde van de taliban, waar verzoeker verklaart dat ze hem zonder meer zouden laten vertrekken;
- III) Verzoekers verklaringen omtrent het feit dat de taliban zijn vader gevraagd zouden hebben om een pakketje in bewaring te nemen zijn niet geloofwaardig nu (a) het niet aannemelijk is dat de taliban zomaar uit het niets een pakketje zou toevertrouwen aan verzoekers vader; (b) hij niet consistent is in zijn verklaringen over de hierop volgende reacties van de NDS; (c) het verder vreemd is dat de taliban naar zijn huis kwamen en zijn vader meenamen, maar hem gerust lieten, terwijl hij aangeeft dat zij hem nochtans wilden doden; (d) hij er niet in slaagt uit te leggen hoe lang voor zijn vertrek uit Afghanistan zijn problemen zijn begonnen; (e) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn ontvoering door de taliban gedurende 28 à 30 dagen;
- IV) Verzoeker is niet coherent over de situatie van zijn familie;
- V) Verzoeker legt geen coherente verklaringen af over zijn reisweg;

VI) De badge van het opvangcentrum in Servië werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen daar dit louter aantoonde dat hij Servië gepasseerd is onderweg naar België, maar daaruit niet kan worden afgeleid hoe lang of wanneer hij in Servië is geweest;

VII) Er zijn geen concrete elementen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd te meer nu hij minstens tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan is gebleven, hij er religieuze lessen heeft gehad en hij geen zicht biedt op zijn netwerk en contact met zijn familie.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* uiteengezet, in gebreke blijft.

4.4.3.1. De Raad oordeelt in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omdat hij benaderd werd door de taliban om mee de jihad te voeren gelet op zijn uiterst vage verklaringen hieromtrent en omwille van de vaststelling dat hij tijdens het verhoor op het CGVS pas op zeer summiere wijze hiervan melding maakt. Bij het invullen van de vragenlijst op 26 augustus 2021 antwoordt verzoeker, op de vraag wat hij vreest bij terugkeer naar zijn herkomstland als volgt: *“Ik vrees gedood te worden door de taliban ofwel zullen ze mij dwingen om de Jihad met hen mee te strijden.”* Indien het werkelijk zijn vrees is om gerekruteerd te worden door de taliban, is het opmerkelijk dat verzoeker hiervan niet spontaan melding maakt wanneer hij door de *protection officer* gevraagd wordt om zijn hele verhaal te vertellen, met name de redenen waarom hij Afghanistan heeft verlaten (NPO, p. 15). Het is pas nadat de *protection officer* hem vraagt of hij, vooraleer de taliban zijn vader hadden benaderd ook reeds door de taliban benaderd werd, dat verzoeker aangeeft dat zij hem eerder vroegen om hen te steunen om jihad te doen samen met hen, waarna hij zijn moeder hiervan verwittigde die hem verbood om naar de berg te gaan om er de schapen te laten grazen (NPO, p. 19). Gevraagd hoe lang voordat zijn vader werd benaderd, hij werd aangesproken door de taliban, kwam hij niet verder dan te antwoorden *“Ik zou het niet weten. Ik herinner me niet meer. Toen ze mij stopte, verwittigde ik mijn moeder”*. Ook op de vraag wat de taliban hem precies zeiden, liet hij na nauwkeurige verklaringen af te leggen, waar hij zich ertoe beperkte aan te geven dat ze zeiden dat hij volwassen is geworden en in aanmerking is gekomen voor jihad. Van verzoeker, die bij het verlaten van Afghanistan reeds de leeftijd had bereikt van vijftien jaar en voor wie het zeer ingrijpend moet zijn geweest om te worden benaderd door de taliban teneinde mee de jihad te voeren, kan redelijkerwijze verwacht worden meer informatie te geven over de omstandigheden waarin hij werd aangesproken en over wat er toen gezegd zou zijn. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker die benadering niet kon situeren in de tijd, waar hij aangaf dat het ergens tussen de zomer en winter was. Dit opmerkelijke gebrek aan kennis kan verzoeker bezwaarlijk vergoelijken door aan te geven dat alle dagen voor hem hetzelfde waren en hij geen kennis heeft van dagen, weken, maanden gelet op het belangrijke aspect ervan.

Naast verzoekers uiterst summiere en vage verklaringen omtrent een kernaspect van zijn vluchtrelaas, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat de manier waarop verzoeker zijn rekruteringspoging voorstelt, niet strookt met de informatiebronnen waarnaar verwezen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat er geen draaiboek bestaat over rekruteringen waaraan de taliban zich houdt en dat gedwongen rekrutering wel degelijk kan voorkomen indien de taliban onder druk gezet wordt, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt voorgehouden dat gedwongen rekrutering niet kan voorkomen. Wel wordt aangegeven dat dit niet de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban betreft en zodoende slechts zelden voorkomt. Deze overweging vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden vaststellen wat volgt: *“Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.*

Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zo is het opvallend dat je gevraagd om je asielrelaas uiteen te zetten, jij initieel helemaal niets vermeldt van de benadering door de taliban om aan jou te vragen om samen met hen jihad te doen (CGVS, 15-16), terwijl jij dit vervolgens toch situeert als de eerste keer dat jij werd aangesproken door de taliban (CGVS p. 18-19). Verder weet je deze gebeurtenis slechts vaag

te situeren, en stel je eerst dat het tussen de zomer en winter gebeurde, voor je je antwoord aanpast en zegt dat het in de zomer was. Gevraagd om uit te leggen wat je juist bedoelt, poneer je dat je door je moeilijke reisweg alles vergeten ben. Deze uitleg is onvoldoende om je vage antwoord te vergoelijken. Het is verder uitermate vreemd dat de taliban je zouden aanspreken dat je jihad moet doen en ze vervolgens zomaar zonder meer zouden vertrekken, en niet eens op jou reactie, of je wel of niet wilde meedoen, zouden wachten (CGVS, p. 19). Met dergelijke beperkte verklaringen weet je niet aannemelijk te maken dat de taliban je had aangesproken om jihad met hen te voeren." In navolging van de commissaris-generaal, stelt ook de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen waarom er in zijn geval zou worden afgeweken van de gebruikelijke rekruteringswijze. Behalve het gegeven dat verzoeker erop wijst dat er wel degelijk sprake kan zijn van gedwongen rekrutering voor de machtsovername, brengt hij niets *in concreto* in tegen de voormelde pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal. Immers, waar verzoeker verklaart dat hij benaderd werd door de taliban omdat hij meerderjarig was en klaar was voor de jihad (NPO, p. 19), blijkt uit de informatie aangehaald in de bestreden beslissing dat de rekrutering door de taliban veeleer gebaseerd is op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Gelet op deze discrepantie tussen de objectieve informatie enerzijds en de verklaringen van verzoeker anderzijds wordt op goede gronden besloten dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende rekrutering. Dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft omwille van een gedwongen rekrutering wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker voert geenszins concrete elementen aan die afbreuk doen aan het voorgaande, doch beperkt zich tot het aanvoeren van algemeenheden.

4.4.3.2. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent de benadering van de taliban van zijn vader om een pakketje in bewaring te nemen, niet aannemelijk zijn en getuigen van een zeer opmerkelijke gedrag in hoofde van de taliban. Het doet immers de wenkbrauwen fronsen dat de taliban zomaar uit het niets een pakketje in bewaring zouden geven aan zijn vader en ze zijn vader zomaar zouden vertrouwen, te meer nu verzoeker reeds voordien door hen werd benaderd en weigerde in te gaan op hun voorstel om mee de jihad te voeren (zie *supra*). Daarenboven is verzoekers niet consistent in zijn verklaringen wanneer hij gevraagd wordt naar de daaropvolgende acties van de NDS, waar hij eerst verklaart dat de NDS de dag nadat zijn vader het pakketje van de taliban had ontvangen, al naar zijn thuis kwam (NPO, p. 15), om vervolgens aan te geven dat het pa na twee dagen was (NPO, p. 20), om uiteindelijk, zonder verantwoording waarom hij eerst een ander tijdstip had geschetst, te opteren voor zijn laatste antwoord (NPO, p. 20). Indien verzoekers vader effectief zou zijn benaderd door de taliban en dit uiteindelijk de aanleiding was voor het feit dat de taliban ook verzoeker wilden vermoorden (NPO, p. 16), kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hieromtrent nauwkeurigere informatie kan geven te meer nu dit ook betrekking heeft op de kern van zijn vluchtrelaas. Dat hij hiertoe niet in staat is en blijft hangen in vaagheden en inconsistente verklaringen, werpt een smet op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit geldt des te meer nu er ook inconsistenties bestaan tussen zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS. Zo verklaart verzoeker bij de DVZ dat de NDS enkel zijn vader had aangesproken (*"Het leger zei tegen mijn vader dat hij zijn land had verraden en dat hij samenwerkte met de taliban"*, AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.5), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud laat vallen dat ook hij ondervraagd werd door de NDS en gevraagd werd om de identiteit te onthullen van de talibanleden die zijn vader hadden benaderd (NPO, p. 15). Voorts is het uiterst merkwaardig dat de taliban, die verzoeker nochtans eerder hadden benaderd om deel te nemen aan de jihad, met rust zouden laten en enkel zijn vader zouden meenemen en vermoorden. Dergelijke opmerkelijke handelswijze van de taliban doet ook de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste gebeurtenissen. Dat verzoeker dan ook nog eens bij de DVZ onvermeld liet dat hij, nadat zijn vader werd vermoord, werd aangesproken door de mullah die hem zei dat de taliban ervan op de hoogte waren dat verzoeker had gesproken met de NDS en hem hierdoor wilden vermoorden (NPO, p. 15), ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van zijn relaas. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier: *"Verder is het ook niet aannemelijk dat de taliban zomaar uit het niets een pakketje in bewaring zouden geven aan je vader, gezien het risico waaraan ze zich hiermee zouden blootstellen. Dat de taliban je vader zomaar zouden vertrouwen, terwijl ze hem nooit eerder hadden aangesproken en terwijl jij, zijn zoon, ook al eerder niet was ingegaan op hun vraag om met hen jihad te doen, is gewoonweg niet aannemelijk (CGVS, p. 19-20); zeker gezien jij ook niet blijkt te weten of je vader pro-taliban is en jij ook niet kan verklaren waarom de taliban je vader dan zo een pakket zou toevertrouwen (CGVS, p. 18-20). Dit gedrag van de taliban houdt gewoonweg geen steek, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.*

Je bent verder ook niet consistent in je verklaringen over de hierop volgende acties van de NDS. Zo geef je al twee verschillende versies over wanneer zij nu juist naar je huis kwamen. Tijdens je relaas vertel je immers dat ze de dag nadat je vader het pakketje van de taliban had ontvangen al naar je huis kwamen (CGVS, p. 15). Gevraagd naar de operatie van de NDS stel je eerst nog dat het de volgende dag erop

was, voor je je antwoord aanpast naar twee dagen later. Gevraagd welk van de twee het nu is, stel je dat het toch twee dagen later is (CGVS, p. 20). Dat je hier geen consistente verklaringen over weet af te leggen, komt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas opnieuw niet ten goede.

Het is daarbij vreemd dat jij tijdens je interview bij DVZ slechts vermeldde dat enkel je vader heeft gesproken met de NDS (CGVS verklaring, punt 5 p. 1-2), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS ook vertelt dat jij met de NDS sprak en hen zelfs vertelde wie twee van de tien personen waren (CGVS, p. 15). Bovendien vertelde je op DVZ evenmin dat jij nog door de mullah werd aangesproken dat de taliban ervan op de hoogte waren dat jij door de NDS benaderd was en ze jou hierdoor wilden vermoorden (CGVS, p. 15). Dat je ook dit niet vermeldde bij DVZ, ondermijnt je geloofwaardigheid in ernstige mate, gezien je ook stelt dat de taliban je daardoor wilde vermoorden.

Het is verder vreemd dat de taliban naar je huis kwamen en je vader meenamen, maar jou gerust lieten, terwijl je wel beweert dat ze je wilden doden (CGVS, p. 15-16). Erop gewezen dat jij niet op hun vraag was ingegaan om jihad te doen, je ook info aan de NDS had doorgegeven over de taliban, en ze jou ook wilden meenemen of vermoorden, werp je op dat ze tot die dag die informatie nog niet hadden, en ze die pas de volgende dag kregen (CGVS, p. 21). De taliban was echter weldegelijk al van op de hoogte dat jij niet was ingegaan op hun vraag om met hen jihad te doen, gezien jij die vraag zelf situeert voor dat ze je vader benaderden (CGVS, p. 19). Dat de taliban dan op dat moment hun kans niet zouden grijpen om jou mee te nemen of te doden, zoals je vreest dat ze zouden doen, is uitermate vreemd.”

4.4.3.3. Ter verantwoording van zijn vage en inconsistente verklaringen – die hij overigens niet betwist – voert verzoeker aan dat hij een moeilijke reisweg achter de rug heeft van verschillende maanden en daardoor zeer veel zaken is vergeten. Hij stipt aan dat alle dagen voor hem hetzelfde waren en de seizoenen geen verschil uitmaakten, waardoor het voor hem moeilijk is om zaken te situeren in de tijd. Hij voegt hieraan toe dat hij ongeletterd is, dat voor hem alle dagen op elkaar lijken en hij geen kennis heeft van maanden, weken, dagen en de kalender in het algemeen waardoor het moeilijk is om bepaalde gebeurtenissen te situeren in de tijd en waardoor bepaalde zaken, ook over zijn reisweg, uit zijn geheugen verdwenen zijn. Dergelijke verschoning is niet ernstig daar van een verzoeker om internationale bescherming wel degelijk verwacht kan worden consistente en nauwkeurige verklaringen af te leggen over de kern van zijn asielrelaas, waartoe hij zoals afdoende *supra* omschreven in gebreke bleef. Door er verder simpelweg op te wijzen dat van hem niet verwacht kan worden de denkwijze van de taliban te kennen, gaat hij ook hieraan voorbij. Verzoekers beweerde moeilijkheden om zaken te situeren in de tijd moeten bovendien sterk worden gerelativeerd, rekening houdend met zijn overige verklaringen. Zo bleek hij wel in staat om te zeggen voor hoe lang hij werd ontvoerd, dat hij vier of vijf dagen werd vastgehouden in Roemenië en dat hij twee dagen na zijn aankomst in België zijn verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 4 en 13). Ook volgende motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Bovendien slaag je er niet om uit te leggen hoe lang voor je vertrek uit Afghanistan je problemen begonnen. De vraag wordt verschillende keren herhaald en uitgelegd, waarop je niet verder komt dan te stellen dat je problemen begonnen voor de dood van je vader, en je na zijn dood door de NDS werd gearresteerd en ondervraagd over je problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Dat je hier geen duidelijk beeld over weet te scheppen, terwijl je wel perfect in staat blijkt om te zeggen voor hoe lang je werd ontvoerd, dat je vier of vijf dagen werd vastgehouden in Roemenië en dat je twee dagen na je aankomst in België je verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 4, p. 13), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van je verklaringen.”*

4.4.3.4. Verzoeker tracht verder de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door te stellen dat hij tijdens het interview bij de DVZ werd aangemaand om kort en bondig te zijn en aldus niet voldoende tijd kreeg om alles in detail uiteen te zetten, alsook dat hem werd meegedeeld dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. De Raad merkt op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers relaas zoals *supra* uiteengezet, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze elementen gedetailleerd en correct weergeeft. Verzoekers verklaringen bij de DVZ werden hem voorgelezen en hij heeft deze voor akkoord ondertekend. Het verweer in het verzoekschrift biedt dus geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

4.4.3.5. Voorts laat verzoeker volgende motieven onverlet. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt: “Je geloofwaardigheid wordt bovendien nog verder ondermijnd door de vaststelling dat je geen coherente verklaringen aflegt over je reisweg. De dag van je asielaanvraag verklaarde je ongeveer zes maanden eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 14 juni 2021, p. 3), wat betekent dat je ongeveer in december 2020 Afghanistan verlaten zou hebben. Bij DVZ verklaarde je dan weer zes à acht maanden onderweg te zijn geweest (Verklaring DVZ, p. 12; punt 33), en je dus tussen oktober en december 2020 zou zijn vertrokken. Tijdens je persoonlijk onderhoud geef je nog een derde versie, namelijk dat je acht à negen maanden onderweg bent geweest, en dus in september of oktober 2020 al het land hebben verlaten. Nog vreemder is dat je beweert in de zomer te zijn vertrokken (CGVS, p. 14), terwijl je zowel bij DVZ en als de dag van je asielaanvraag je vertrek situeerde in de herfst of winter. Waar jij aan het begin van je interview nog aanhaalt dat er bij DVZ aan jou gevraagd werd of je het land in de winter had verlaten, en je toen geen idee had (CGVS, p. 4), dient er benadrukt te worden dat het vreemd is dat je dat toen niet zou weten, en jij nu wel zou weten dat je in de zomer was vertrokken. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je tot aan jouw problemen nog samen met je vader als herder werkte en schapen liet grazen (CGVS, p. 10, p. 15), waardoor het niet aannemelijk is dat je niet zou weten in welk seizoen je vertrok. Dat je ook geen coherente verklaringen weet af te leggen over wanneer je Afghanistan verliet, doet verder afbreuk aan je geloofwaardigheid.

Wat betreft je ontvoering van 28 à 30 dagen die twee jaar voor jouw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 16; 20-21), dient erop gewezen te worden dat je ook hier niet volledig coherent over bent. Zo verklaarde je eerst dat de ontvoerders kokend water over je goten, ze je naar de straat brachten waar ze je achter lieten en toen je vervolgens je ogen opendeed je in het ziekenhuis was, maar je niet weet wie je naar het ziekenhuis heeft gebracht (CGVS, p. 16). Nog eens gevraagd naar je ontvoering, stel je de feiten echter helemaal anders voor. Je verklaart dan namelijk dat je het bewustzijn verloor nadat er kokend water over je werd gegoten. Je vervolgens je ogen open deed en op straat was, waarna je een oude man zag die je naar het ziekenhuis bracht (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met je tegenstrijdige verklaringen, houd je vol dat je hetzelfde hebt verklaard en stel je dat je vader je achteraf zei hoe je naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 22). Dit excuus kan niet overtuigen gezien je in je tweede versie zelf verklaarde de man te hebben gezien (CGVS, p. 21). Wat betreft het doktersbriefje dat je nog neerlegt om de brandwonden op je rug te staven, dient er op gewezen te worden dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen worden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Wat betreft de kopie van de badge van je opvangcentrum in Servië die je neerlegt, dient er op gewezen te worden dat deze niets aan bovenstaande vaststellingen kan veranderen, gezien dit louter betrekking heeft op het feit dat je Servië bent gepasseerd onderweg naar België. Uit deze badge kan verder niet worden afgeleid hoe lang of wanneer je in Servië zou zijn geweest.”

4.4.3.6. Waar verzoeker nog aangeeft dat het feit dat zijn familie vermist is blijkt uit het gegeven dat hij contact heeft opgenomen met de dienst *Tracing* van het Rode Kruis teneinde hen op te sporen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij oordeelt dat dit op zich geen bewijs vormt van het feit dat er geen spoor zou zijn van zijn familie. Dat hij überhaupt geen idee zou hebben van waar zijn familie zich bevindt, dient gerelativeerd te worden rekening houdend met verzoekers verklaringen afgelegd bij de DVZ, waar hij aangaf dat zijn moeder en broers in Shalatek verblijven (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, punten 15A en 17), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij tijdens zijn vorig interview er reeds vanop de hoogte was dat zij naar Pakistan wilden gaan (NPO, p. 13-14). Hierbij dient nog te worden toegevoegd dat verzoeker evenmin consistent is doorheen zijn verklaringen over de dreigbrieven die zijn familie zou hebben ontvangen na zijn vertrek (NPO, p. 12), nu hij hiervan bij de DVZ geen melding maakte, terwijl hij wel wist te vertellen dat zijn oom langs moederszijde Z. ook bedreigd wordt door de taliban en hem vragen waar ze hem naartoe hebben gestuurd (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst, punt 3.8). Verzoeker brengt niets in tegen volgende pertinente motieven: “Verder beweerde je voor je interview bij DVZ een laatste keer contact te hebben gehad met je familie (CGVS, p. 13). Het is dan ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat je bij DVZ liet optekenen dat de verblijfplaats van je moeder en broers in Shalatek is (DVZ verklaring, p. 9, punt 17), terwijl je op het CGVS beweert dat je familie vermist is en de laatste verblijfplaats van je familie waarvan jij op de hoogte zou zijn geweest in de hoofdstad van Nangarhar zou zijn geweest waar je maternale oom woonde, en dus niet in jouw dorp, en je ook beweert dat ze naar Pakistan wilden gaan, waarvan je al op de hoogte zou zijn voor je interview bij DVZ (CGVS p. 13, p. 14). Ook over de dreigbrieven die je familie nog zou hebben gekregen vermeldde je

bij DVZ helemaal niets, terwijl je familie hierdoor naar je maternale oom zou zijn verhuisd. Nochtans wist je bij DVZ wel te vertellen dat je maternale oom zelf ook nog werd bedreigd door de taliban die vroegen waar hij jou naar toe had gestuurd, waar je dan weer niets over vertelt tijdens je persoonlijk onderhoud, terwijl je wel verklaart dat je alles over je problemen vertelde (CGVS, p. 12-13, p. 17; CGVS vragenlijst, p. 1-2, punt 5 en punt 8). Dat jij er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over je problemen en bovendien niet coherent bent over de situatie van je familie, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dat zij het land zouden hebben verlaten door deze problemen en jij ook geen contact meer met hen kan hebben hierdoor. Wat betreft het mailverkeer van jouw voogd met het rode kruis, moet worden benadrukt dat het feit dat jij een tracing bent gestart voor het opsporen van je familie niet kan dienen als bewijs dat jij werkelijk geen contact meer zou hebben met je familie.”

4.4.4. Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden zoals ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

4.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71).

Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.4.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker geboren is op (...) juni 2005 en op heden dus achttien jaar oud is. Hij kwam aan in België op 13 juni 2021 en diende de dag nadien, zijnde op zestienjarige leeftijd een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker heeft naar eigen zeggen rond oktober 2020 Afghanistan verlaten, waardoor hij zich ongeveer drie jaar buiten Afghanistan bevindt en hij ongeveer op vijftienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten.

Verzoeker was dus vóór zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd naar de Afghaanse gebruiken en gewoonten en heeft er een belangrijk deel van zijn puberteit, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Afghanistan doorgebracht. Dit verblijf in Afghanistan weegt niet op tegen verzoekers verblijf van ongeveer drie jaar in België.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden gevisieerd/vervolgd.

Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het feit dat hij reeds lange tijd geleden Afghanistan heeft verlaten, hij reeds meer dan twee jaar in België verblijft en hij volledig verwesterd is. Hij legt uit dat hij zich westers kleedt, hij geen baard heeft en een moderne haarsnit heeft. Hierdoor zou hij zich in een uitermate kwetsbare positie bevinden in de huidige Afghaanse context. Verzoeker gaat in op landeninformatie omtrent (gepercipieerde) verwestering en verwijst naar verschillende arresten van de Raad, waarna hij concludeert dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van een toch wel significante lange periode in België, op voldoende ingrijpende wijze werd geconfronteerd met westerse, liberale vrije levensstijl en sociale voorschriften waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert als verwesterd gezien te worden. Hij wijst erop dat het risico op toegeschreven verwestering sterk is toegenomen onder het talibanbewind. Hij herhaalt dat hij meer dan twee jaar in België verblijft, hij is ondergedompeld in de Belgische maatschappij en volledig geïntegreerd is. Hij heeft ook het uitgaansleven ontdekt, drinkt soms alcohol en heeft soms vriendinnetjes. Hij gebruikt ook tal van sociale media waarop hij zijn leven in België documenteert en werkt

zo veel als mogelijk, wat zijn economische integratie aantoont. Hij verwijt de commissaris-generaal geen onderzoek gedaan te hebben naar zijn positie in geval van terugkeer.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de *in casu* voorliggende stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker geen persoonlijke verbinding met Afghanistan of de Afghaanse waarden meer zou hebben. Tijdens zijn verzoek om internationale bescherming legde hij school- en werkdocumenten uit België voor, alsook enkele foto's en een diploma Mindspring (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4 t.e.m. 8). Bij zijn aanvullende nota van 7 november 2023 voegt verzoeker nog arbeidsdocumenten, documenten over zijn rijbewijs, loonbrieven, een brief van een leraar OKAN, zijn diploma MindSpring en schoolrapporten. Uit het geheel van voorgaande elementen blijkt dat verzoeker door zijn leraar beschreven wordt als een sociale, leergierige en gemotiveerde leerling, dat verzoeker geslaagd is voor het theoretisch rijexamen, dat verzoeker tewerkgesteld is als jobstudent, hij het programma Mind-Spring heeft gevolgd bij het CAW Oost-Vlaanderen, waarbij hij leerde omgaan met stress, verandering, culturele verschillen en plannen voor de toekomst. In zijn schoolrapport leest de Raad dat verzoeker onder meer wordt aangespoord niet te vergeten dat respect de basis is van onze samenleving en meer aanwezig dient te zijn. Ter terechtzitting legt hij nog een verklaring voor van zijn werkgever waaruit blijkt dat die heel tevreden is met verzoeker als werkracht.

De Raad oordeelt dat voormelde informatie die zowel wordt gevoegd aan het verzoekschrift als bij de aanvullende nota's aantoont dat verzoeker inspanningen levert om zich te integreren in de Belgische samenleving, doch dat deze informatie op geen enkele manier blijkt geeft van enige (toegeschreven) verwestering laat staan dat er op enige manier kan worden vastgesteld dat verzoeker zich niet meer zou kunnen gedragen naar de waarden en normen zoals voorgeschreven in Afghanistan en hij zich de waarden en normen die in België heersen zou hebben toegedicht. De bijgevoegde documenten geven geen enkele concrete en persoonlijke invulling aan zijn beweerde westerse waarden en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds juni 2021, *in casu* iets langer dan twee jaar, is verder niet dermate lang dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt dat verzoeker weliswaar nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, doch dat – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – niet wordt aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op zijn leeftijd kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen zijn er geen gegevens voorhanden op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn familie omdat hij bij het Rode Kruis een tracing is opgestart, kan zoals reeds *supra* uiteengezet en rekening houdend met geheel van verzoekers verklaringen omtrent de verblijfplaats van zijn familie, niet weerhouden worden als bewijs van een gebrek aan enig sociaal of familiaal netwerk in Afghanistan.

Waar verzoeker in het algemeen nog verwijst naar de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-facto* ministers en *de-facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar UNAMA, *Treatment of detainees in Afghanistan* van september 2023 waarin gewag gemaakt wordt van talrijke mensenrechtenschendingen gepleegd door de taliban tussen januari 2022 en juli 2023 doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman en voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO